

Ať tě vlny zanesou sebedál, ty nejneuvěřitelnější příběhy zažiješ doma, praví jedno staré vikinské přísloví. A po tom, co jsem ve svém životě zatím zažil, mu musím dát za pravdu.

Protože za posledních pět let se toho na ostrově hodně změnilo. Například domy. Byli jsme zvyklí je co chvíli přestavovat, protože málokteré ustály dračí nálety. To už dávno není pravda. Vikingové na Blpu už nemají proti drakům problém, naopak, našli si novou kratochvíli: dračí závody. Každá rodina si pořídila přinejmenším jednoho draka. A vzájemné soužití dokonale funguje! Máme pro ně speciální stáje, dávkovače žrádla, které je dietou rozhodně netrápí, automatickou dračí myčku a dokonce prvotřídní protipožární ochranu. Což se ukázalo jako investice k nezaplacení, protože naši milánkové se svého ohnivého dechu nevmí zřeknout.

Jak jsem říkal, jsme úplně jinde, než jsme byli před pěti lety. Jenom Klidas a Tlamoun jako by zamrzli v čase. Zato já a mí kamarádi se měníme před očima. Není se čemu divit, nová generace Vikingů mezitím dospěla!

Tady jsem vám chtěl ukázat Rafu a Āfa, Rybinohu, Snoplivce a Astrid v bitevní vřavě. Žerty stranou.

Tákhle se vždycky vyparádí jenom na dračí závody. A hned zkraje bych rád podotkl, že slovo závody je poněkud zavádějící. Celé to představení se totiž odehrává ve

vzduchu. Astrid má ctižádostivost v krvi, a většinou závod vyhraje. To Klidas obzvláště těší. Jeho budoucí snacha – a tady jsem si vypůjčil jeho slova – se mu asi zamlouvá víc než já, jeho vlastní kluk. Nicméně naše vztahy se za posledních pět let dočista urovnaly. Když je Klidas v dobrém rozmaru, říkává, že jsem pýchou a chloubou celého ostrova. A že lepšího následovníka by si žádný náčelník ani nemohl přát. Ale na to nechci ani pomyslet. Proč bych měl? Blp je

dokonalý takový, jaký je. Jako Viking si ani lepší život přát nemůžu. Dvanáct dní severně od Beznaděje a pár stupňů jižně od Smrti mrazem, kde si spořádaně hová na poledníku Zoufalství – to bylo kdysi. Teď je můj ostrov absolutně šílený. Nic pro slabší nátury.

